

Иван Вазов

На бала

Оркестърът високо гърми,
блистателен, шумен е балът
и млади, напети моми
кат вихър се носят из залът.

По техни лица, що цъфтят,
румянец играй самовластно,
сърцата им бърже туптят
и дигат гърдите им страстно.

А ази умислен, злочест
в тоз блясък и шум – в теснотата,
кат птичка из своя кафез,
далеко летя със душата.

Далеко, под друг небосвод,
в край пълен със спомени, дето
безумно развих тоз живот,
де аз си зарових сърцето.

Играйте в тоз радостен час
вий, млади, с цветя увенчани,
шумът, радостта са за вас,
светът е за вас обаяние.

Кръвта ви от младост кипи,
животът – тоз сън, мечта кратка –
за вас е йощ ред веселби,
за мен е веч страшна загадка!

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Надежда Владимирова, Мартин Митов, Словото; Емигиол Османова,
Пловдивски университет, септември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5146>]